

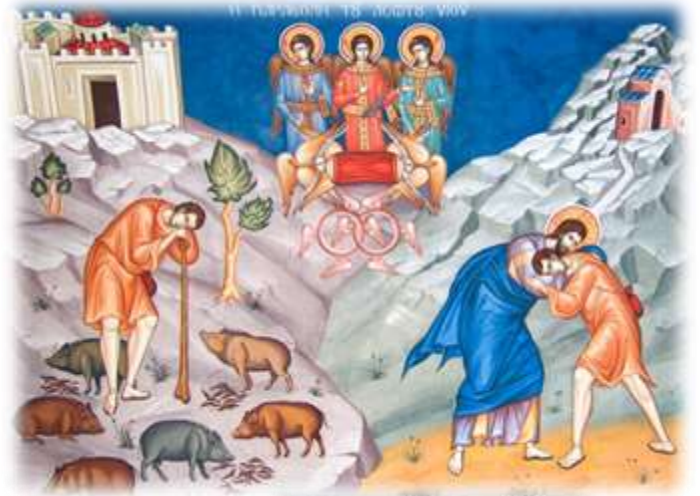
Το μυστήριο της Επιστροφής!

Το ιερό μυστήριο της Μετάνοιας και Εξομολόγησης

Η μετάνοια είναι ο βασικός δρόμος πορείας του Χριστιανού. Σταθμοί σ' αυτό τον δρόμο, λυτρωτικό και σωτήριο, είναι η εξομολόγηση με την σωτήρια Χάρη του οποίου επανερχόμαστε, αν ξεφύγαμε αστοχώντας, στην Ευχαριστιακή Κοινότητα.

Η μετάνοια οδηγεί στον φωτισμό και την αλλαγή του νου, σύμφωνα με την έγκυρη θέση των Πατέρων. Ο φωτισμός του νου στην συνέχεια θα οδηγήσει και στη νόηση της καρδιάς. Την «καύση της καρδιάς υπέρ σύμπαντος κόσμου».

Με τη «συγχωρητική ευχή» αναγνωρίζουμε την Θυσία του Θεανθρώπου «υπέρ της σωτηρίας» μας και, αφού υπομνήσουμε τις απέραντες και θυσιαστικές ευεργεσίες του Θεού για τον άνθρωπο, ζητούμε -μέσω του πνευματικού μας- από την Αγάπη Του να δεχτεί την επιστροφή μας!

Η ΣΥΓΧΩΡΗΤΙΚΗ ΕΥΧΗ ΤΗΣ Ι. ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗΣ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

Του Κυρίου δεηθώμεν. Κύριε, ελέησον.

Κύριε, ο Θεός ημών, ο τω Πέτρω και τη πόρνη δια δακρύων άφεσιν αμαρτιών δωρησάμενος, και τον τελώνην τα ίδια επιγνόντα πταιίσματα δικαιώσας, πρόσδεξαι την εξομολόγησιν του δούλου σου (δείνος) και ει τι επλημμέλησεν εκούσιον ή ακούσιον αμάρτημα, εν λόγω ή έργω ή κατά διάνοιαν, ως αγαθός και φιλόανθρωπος Θεός συγχώρησον· συ γαρ ει ο μόνος εξουσίαν έχων αφιέναι αμαρτίας, και σοί σην δόξαν αναπέμπομεν, συν τω ανάρχω σου Πατρί και τω παναγίω και αγαθώ και ζωοποιώ σου Πνεύματι, νυν, και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΠΟΔΟΣΗ

Του Κυρίου δεηθώμεν. Κύριε, ελέησον.

Κύριε και Θεέ μας, Εσύ που δώρισες στον Πέτρο και στην πόρνη άφεση αμαρτιών με τα δάκρυά τους και δέχτηκες σαν δίκαιο τον Τελώνη, που αναγνώρισε τα δικά του σφάλματα, δέξου την εξομολόγηση του δούλου Σου (τάδε) και αν έσφαλλε με κάποιο αμάρτημα, εκούσιο ή παρά τη θέλησή του, σαν αγαθός και φιλόανθρωπος Θεός που είσαι συγχώρησέ τον. Γιατί Εσύ είσαι ο μόνος που έχεις την εξουσία να συγχωρείς τις αμαρτίες και Εσένα δοξάζουμε, τον Πατέρα, τον Υιό και το Άγιο Πνεύμα, τώρα και πάντοτε και στους απέραντους αιώνες. Αμήν.

Η ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΟΚΛΗ ΙΒΑΝΟΒΙΤΣ

Θα αναφερθώ κατόπιν στη συγκλονιστική εξομολόγηση ενός διάσημου, λαϊκού καλλιτέχνη της ΕΣΣΔ, του Αριστοκλή Ιβάνοβιτς, ο οποίος μετανόησε, πριν το θάνατο του, δημοσίως για τις αμαρτίες του.

Όσα φέρνει ο Υπολογιστής!

- Εγώ, πάτερ Φλαβιανέ, εδώ και τρεις μήνες έχω ενημερωθεί για την κατάσταση της υγείας μου από τον παλιό μου φίλο και χειρουργό. Ηδη έχω προετοιμαστεί για το τέλος της ζωής μου. Η διαθήκη μου έχει συνταχθεί και έχουν δοθεί οι απαραίτητες οδηγίες στο δικηγόρο. Απέμεινε να τακτοποιήσω μόνο την ψυχή μου, να συμφιλιωθώ με το Θεό, αν φυσικά η Χάρη Του κατέβει σε μένα, τον αδιόρθωτο αμαρτωλό!

- Ήδη κατέβηκε, είπε ο πατήρ Φλαβιανός, κάνοντας το σταυρό του και ακουμπώντας το αρτοφόριο στο στήθος. Ο Κύριος, Αριστοκλή Ιβάνοβιτς, σας έστειλε τον υπηρέτη Του και ο Ίδιος εμφανίστηκε μέσω των αχράντων Μυστηρίων!

- Το βλέπω, παππούλη μου, και πιστέψτε με τρέμω από δέος. Το τελευταίο διάστημα διάβασα μερικά, θρησκευτικά βιβλία, είτε, δείχνοντας με νεύμα της ωραίας, ασπρομάλλης κεφαλής του προς το σκαλιστό τραπεζάκι, στο προσκέφαλο του καναπέ, όπου βρισκόταν μία ντουζίνα βιβλίων.

Ανάμεσα σε αυτά (αναφέρει ο συγγραφέας της ιστορίας) αμέσως αναγνώρισα το Ευαγγέλιο, τα «Θρησκευτικά» του πρωθιερέως Σλομπόντσκι, το βιβλίο «Η εν Χριστώ ζωή μου» του αγίου πατρός Ιωάννη της Κρονστάνδης και την «Κλίμακα» του οσίου Ιωάννου του Σιναιτου. Μου φαίνεται, επίσης, ότι υπήρχε και «Ο βίος του οσίου Σεραφείμ της Βίριτσα», καθώς και άλλες εκκλησιαστικές εκδόσεις.

- Διάβασα, συνέχισε ο Αριστοκλής και για πρώτη φορά στη ζωή μου ανακάλυψα και κατανόησα πολλά, καινούργια πράγματα. Το κυριότερο όμως είναι ότι κατανόησα. Κατανόησα και τρόμαξα... Αργότερα συγκινήθηκα με την αγάπη του Θεού και με κατέλαβε η ελπίδα της πλήρους συγχώρεσης των αμαρτιών μου από Αυτόν. Για το λόγο αυτό σας κάλεσα, πάτερ Φλαβιανέ. Θέλω να εξομολογηθώ ενώπιον σας όλη μου τη ζωή.

Σηκώθηκα να φύγω (λέγει ο συγγραφέας), όμως ο Αριστοκλής Ιβάνοβιτς μας σταμάτησε:

- Παραμείνετε, νεαρέ κι εσύ, Αννούλα, μείνε (λέγει προς τη γυναίκα του). Πρωτίστως θα ήθελα να εξομολογηθώ ενώπιον όλων σας. Κάποτε υπήρχε, παππούλη μου, μία τέτοια παράδοση δημόσιας εξομολόγησης. Μου φαίνεται ότι αναφέρεται στην «Κλίμακα».

Ο Φλαβιανός με νεύμα του το επιβεβαίωσε.

- Όλη μου τη ζωή αμάρτησα ενώπιον του κοινού. Ενώπιον του κοινού, μου φαίνεται, είναι σωστό να μετανοήσω.

Σιώπησε, συγκεντρώνοντας τις δυνάμεις του και, με βαθιά ανάσα, προσπάθησε να επικεντρωθεί σε κάτι πολύ βασικό.

- Η κυριότερη αμαρτία μου, πατέρα Φλαβιανέ, δεν είναι το κρασί και οι γυναίκες, αν και σ' αυτά αμέτρητες φορές αμάρτησα. Η βασικότερη αμαρτία μου βρίσκεται στη φύση του επαγγέλματος μου και είναι η ματαιοδοξία! Αγαπούσα τη δόξα, όπως ο Σατανάς. Αναζητούσα την αθάνατη δόξα, την αδιάλειπτη και σε όλα τα επίπεδα δόξα. Στα χειροκροτήματα, στις επιβραβεύσεις, στις αφίσες, στα άρθρα, στα πορτραίτα, στις εκστατικές γυναικείες ματιές... Να!

Ένα μεγάλο τάχα «εικονοστάσι» ομορφαινει τους τοίχους του σπιτιού μου... Τρία συρτάκια με βιβλία, άρθρα, άλμπουμ και ντοσιέ με αποκόμματα από εφημερίδες που συγκέντρωνα. Όλα τα αγαπημένα μου. Ξαπλωμένος τώρα σε αυτήν τη νεκρική κλίνη, κατάλαβα ότι σε όλη τη ζωή μου δεν αγάπησα κανέναν εκτός από τον εαυτό μου. Ούτε τις γυναίκες. Συγχώρεσε με, Αννούλα. Ούτε τα παιδιά, ούτε τους μακαρίτες τους γονείς μου. Τους εγκατέλειπα χωρίς οίκτο. Δεν εκτίμησα ότι στη ζωή μου, το πιο πολύτιμο δώρο που μου έδωσε ο Κύριος ήταν η αγάπη των οικείων μου. Όλη η ικανότητα της φιλαντίας μου δόθηκε στη θεατρική τέχνη και μόνο σ' αυτή, διότι ικανοποιούσε τη δίψα μου για φήμη και δόξα. Τα πάντα με υποδούλωναν σα ναρκωτικό. Ένιωθα δημιουργός! Ήμουν ο θεός της σκηνής! Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο κάποιοι θαυμαστές με αποκαλούσαν «θεό»! Κι εγώ..., σαν ασήμαντο σκουλήκι, απολάμβανα αυτή την ιεροσυλία...

- Όλοι εμείς οι καλλιτέχνες, οι άνθρωποι της τέχνης, είμαστε εξαρτημένοι από αυτό το πάθος. Έχουμε όλοι «μανία με τη δόξα». Πιστέψτε έναν ετοιμοθάνατο, ηλικιωμένο ηθοποιό. Αυτό το γνωρίζω πολύ καλά και, μπροστά στο θάνατο, δεν πρόκειται να συμβιβαστώ με τη συνείδηση μου.

- Όλοι οι μεγάλοι συλλογισμοί για το ναό της Τέχνης και η αφέρωση σε αυτόν είναι ανοησίες! Ναός είναι ο εαυτός μας και θεός σε αυτόν το «ναό» είναι ο ίδιος ο καλλιτέχνης, ο οποίος διψά για θαυμασμό και δόξα! Φτωχός και δυστυχής! Ο Πραγματικός Ναός, ο Πραγματικός Θεός και η Πραγματική, Αιώνια Δόξα παραμένουν εκτός, ασύλληπτες έννοιες για την υπερπληρωμένη από το πάθος της ματαιοδοξίας καλλιτεχνική καρδιά. Σπάνια κάποιος αδελφός - καλλιτέχνης ειλικρινά βαδίζει με την πίστη στο Χριστό και την εκκλησία Του. Ελάχιστοι καλλιτέχνες. Και αυτοί ή σταματούν την υποκριτική αμετάκλητα ή βασανίζονται, υπηρετώντας δύο κυρίους. Αυτό είναι πίκρα και όχι ζωή! Και τι πόλεμος υπάρχει πίσω από τα παρασκήνια, για χάρη αυτής της δόξας, τι ατιμίες, τι ίντριγκες, τι βδελυγμία!

- Κύριε, ούτε ένα παιδί δεν ανέθρεψα. Μόνο καθιστούσα κάποια γυναίκα έγκυο και καυχόμουν. Και στα σαράντα ήμουν δυνατός... Και στα πενήντα έξι έγινα πατέρας... Και στα εβδομήντα τέσσερα έγινα πάλι πατέρας! Και πάντα από νεώτερες... Και πάντα η επόμενη γυναίκα νεώτερη της προηγούμενης! Ήμουν ένας παλαιός, έκλυτος γελωτοποιός. Ποιος, λοιπόν τώρα, ως πατέρας θα μεγαλώσει το τελευταίο μου παιδί; Και τι γυναίκες... Φοιτητριούλες-αριστοκράτισσες, μελλοντικά αστέρια με το επίθετο μου! Μόνο η Άννα, η γυναίκα μου, σίγουρα με αγάπησε αληθινά...

- Κύριε! Αναθεματίζω αυτό το σατανικό πάθος για τη δόξα και αποποιούμαι όλη τη φιλοφρονητική, υποκριτική ζωή, όλη τη σκληρή αναλγησία και την παράφορη ματαιοδοξία, που παραμόρφωσε όλη την προσωπική μου ζωή και των οικείων μου! Θεέ μου! Δέξου την αποποίηση μου, και συγχώρεσε με, εάν μπορείς! Άννα! Συγχώρεσε με, για όλους όσους με αγάπησαν και για τα παιδιά μου. Συγχώρεσε με για χάρη του Χριστού! Σιώπησε κι εξαντλημένος έγειρε στο μαξιλάρι».

Από όλα τα παραπάνω είναι ολοφάνερο ότι οι δαίμονες της υπερηφάνειας, της ματαιοδοξίας, του εγωισμού και της ακολασίας καταλαμβάνουν την ψυχή του ηθοποιού. Να λοιπόν, γιατί οι παλαιοί κανόνες της Εκκλησίας απαγόρευαν σε κάποιον που ετοιμαζόταν να γίνει ιερέας να παντρευτεί κοπέλα, η οποία ασχολείτο με την υποκριτική. Και αυτό διότι το πνεύμα που θα την κατείχε, θα διέφθειρε την αγνότητα αυτού, ο οποίος, αφιερωμένος στο Θεό, εκαλείτο να τελέσει την αναιμάκτη Λατρεία με αγνότητα και καθαρότητα. Αργότερα θα επιστρέψουμε πάλι σε αυτό το σημαντικό θέμα.

Η εξομολόγηση είναι από το βιβλίο του πρωθιερέα Αλέξανδρου Τόρικ: «Φλαβιανός. Η ζωή συνεχίζεται...». Εκδόσεις Σμπίρσκαγια Μπλαγκοσβόνιτσα, Μόσχα (2009).